

въвъ Уливъ да остане!

Федоръ

Какъ? Отново м?
Ми се препирамъ?

Годуновъ

Позвои да кажа!...

Федоръ

Не позволявамъ! Царь м съи ми
не съи азъ царь?

Годуновъ

Да обясня... Изслушай...

Федоръ

Не искаме и да чуя! Царь м съи
ми не съи царь? Царь м съи ми
не съи царь?

Годуновъ

Ми си царь...

Федоръ

Той! Отига! Друго и

не трѣба! Ту м ти, Ирина? Княже,
ми ну м? Той призна, че азъ съи царь!
Сѣга не може той да се препира!
Сѣга — мъръ!

/ На Годунова. /

Знаемъ ли както е царь?

Ми знаемъ ли? Баща ми — царь — помини ми

А ми — бди спокоенъ, княже, ми!

Отъ Уливъ Дмитрия ще доведа

при себѣ си! И мащеха си азъ

ще доведа — и братята ѝ — всички

ще доведа! Какво е туй нѣй-после?

На що приима? Въ нощь дори ме хвърли!

Ирина, погледни!

/ Ходи нѣ стѣята, после се
спира предъ Шуйски
и Годуновъ. /